

3½ à 4 pCt., altsaa ogsaa en tilfredsstillende Anbringelse. Jeg er altsaa for mit Vedkommende ikke i nogen Betyrning med Hensyn til Anbringelsen af det Beløb, den første Tredjedel, der straks skal komme til Udbetaling, naar denne Lov kommer i Stand. Med Hensyn til den anden Del vil den væsentlig finde sin Anvendelse tilligemed noget af den første Del til Indfrielse af de engelske Laan, og med Hensyn til den tredje Del, som paatænkes modtaget, hvis nemlig ikke Oplysning med en Maanedes Frist finder Sted forud, til 1ste December i det kommende Aar, da kan det jo siges, at der er Uvisshed til Stede om, til hvilken Rente disse Beløb kunne anbringes. I saa Henseende vil jeg ikke paatage mig noget Ansvar, men det er dog muligt, at de ligesom nu kunne anbringes sikkert og uden noget som helst Rentetab; saa længe Beløbene ikke ere komne til fuld Udbetaling, skal Konfortiet svare den samme Rente, som af Statskassen ydes.

Der blev ogsaa af det ærede 4de Medlem for 1ste Kredss rejst Tvivl om — hvad der ogsaa er fremdraget under Forhandlingerne i Folketinget — hvilket Beløb der virkelig kommer til Udbetaling, naar Laanet udbetales i Paris. Jeg oplyste der — og det var ikke blot ved en kort Afbrydelse, men ved en udførlig Meddelelse, at jeg gav den Oplysning i Folketinget — hvad jeg her skal gentage, at det, der vil komme til Udbetaling, er 140 Francs lig 100 Kr. Det beregnes efter den faste Omregningskurs eller Ufance i Paris, og det vil give Statskassen en Fordel ved Afviklingen af Francsbeløbet af henved ¾ pCt. Nu ved jeg ikke, om det absolut betinger 504 Kr. i Stedet for 500 Kr. af hver 700 Francs, men det vil i hvert Fald blive et Beløb, der kommer meget nær her op til, det ville bankforstandige Medlemmer vist give mig Medhold i. Det vil, saaledes som jeg ser paa det, til Dels bero noget paa den Kurs, der i Djebliffet er gældende i Paris. Men jeg gentager det, det vil i alt Fald komme meget nær op til de 504 Kr. af hver 700 Francs. — Naar det samme ærede Medlem atter drog i Tvivl, om det virkelig kan siges med Rette, at Laanet betinger en Rente af, som jeg tillod mig at paastaa, ca. 3¼ pCt., kunne mine Beregninger ikke kuldastes ved det ærede Medlems Bemærkninger. Thi jeg har taget med i Beregningen baade Forskellen mellem 93 og pari og den Udgift, der kommer frem ved Stempelgebyr i Paris og den Provision af ¼ pCt. i Rente, som jeg indrømmer maa tages med i Betragtning. Jeg kan med samme Ret, paastaar jeg, som det ærede Medlem, hævde min

Opfattelse, idet jeg kan henvise til hver enkelt Udregning for disse Poster og ingenlunde kan indrømme, at man paa et i Virkeligheden uopsigeligt Laan kan tage Hensyn, som jeg før tillod mig at bemærke, til Amortisation og skrive det til Debet eller til en Forhøjelse af Renten. Det ærede Medlem vilde ikke give mig nogen Tillidsadresse som Finansminister. Jeg maa i saa Henseende tillade mig lige over for det ærede Medlem at bemærke, at jeg heller ikke har søgt Udtalelser om en saadan Tillid fra det ærede Medlem. Jeg skal være og er parat og villig til at fremkomme med de Oplysninger, der ønskes om den foreløbige Kontrakt, i enhver Henseende.

Med Hensyn til hvad der fremkom med saa stor Styrke fra det ærede 1ste Medlem for 8de Kredss (N. B. Breinholt), nemlig Forholdet til § 4, maa jeg bekræfte, hvad der er kommet frem her gennem Debatten, at der her er givet en Bemyndigelse til Konfortiet til delvis for større og mindre Poster at præsentere 3½ pCt.s uopsigelige Statsobligationer med den Ret, at Statskassen i samme Forhold, som disse 3½ pCt.s Obligationer fremkomme, udsteder et tilsvarende Beløb i 3 pCt.s Obligationer. Det er et Forhold, som der her er rejst Indvending imod, men jeg maa dertil bemærke, at naar Statsgælden ikke er opsigelig for til 1ste Marts 1897, var det umuligt at opnaa andre Vilkaar for en saadan Konvertering end dem, der her foreligge. Det kan jo ikke nytte, at Statskassen opstiger Gælden saa tidlig, saa længe forud som fra nu af til den 1ste Marts 1897. Statskassen har ikke villet indlade sig paa — og det skal jeg ogsaa udtale her — at binde sig til nogen Oplysning til den Termin, som jeg nu har nævnt, eller til nogen anden Termin, saa i saa Henseende staar Statskassen aldeles frit. Skulde der, gentager jeg, overhovedet blive Tale om en Konvertering, uden at der foreligger nogen Oplysning, er den Vej, man her slaar ind paa, den eneste realizable, og naar det indrømmes, at det overhovedet er til Fordel for Staten at kontrahere et 3 pCt.s Laan, og naar det tillige indrømmes, at det har sin Betydning, at et saadant Laan faar et vist Omfang og ikke indskrænkes til et lille Beløb, da det saa ikke vilde faa nogen synnerlig Indflydelse paa Pengemarkedet i sin Helhed, tror jeg ogsaa, det er fuldt forsvareligt, at man er gaaet ind paa denne, om jeg saa maa sige, frivillige Konvertering og har aabnet Mulighed for en Afvikling af en stor Del af Statsgælden paa denne Maade eller aabnet Mulighed for en Konvertering, der i sin Helhed maa anses for at være fordel-